

Sygn. akt VII U 202/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 07 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy S. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 15 grudnia 2014 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala S. A. prawo do emerytury od dnia(...)roku.

Sygn. akt VII U 202/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił S. A. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych oraz 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł S. A. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w warunkach szczególnych w okresie od dnia 1 czerwca 1976 roku do dnia 31 marca 1997 roku. Niesłusznie zdaniem wnioskodawcy organ rentowy wyłączył okres zatrudnienia od dnia 1 stycznia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

S. A. urodzony (...) w dniu (...)roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 23 lata, 10 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w okresie od dnia 17 października 1972 roku do dnia 31 marca 1997 roku był zatrudniony w (...) Spółka Akcyjna w P. w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie zatrudnienia nie korzystał z urlopów bezpłatnych (świadcstwo pracy – k. 13 akt ZUS). Z dniem 17 października 1972 roku powierzono mu stanowisku montera agregatów (angaż – akta osobowe – k. 18). Od dnia 1 grudnia 1973 roku było to stanowisko montera sprzętu gospodarstwa domowego (angaż – ao). Od 1 czerwca 1976 roku wnioskodawca objął stanowisko spawacza gazowego (angaż – ao).

W dniu 28 października 1991 roku rozpoczął pracę jako tłoczarz w metalu na Wydziale (...) (angaż – ao). W lutym 1995 roku i od 8 grudnia 1995 roku do końca zatrudnienia pracował jako zalewacz form ciśnieniowo w Wydziale (...) (przeniesienie, angaż – ao).

Na stanowisku spawacza wnioskodawca zajmował się spawaniem gazowym. Jako tłoczarz pracował przy prasie, przy pomocy której wykonywał różne detale do urządzeń. Otrzymywał materiał, który pod wpływem nacisku prasy osiągał zamierzony kształt. Jako zalewacz form obsługiwał zalewarkę. Wówczas wlewał do formy płynne aluminium, które było dociskane przez formę i otrzymywano gotowy detal (zeznania wnioskodawcy – k. 25v, 44, zeznania S. B. – k. 49v, zeznania K. S. – k. 49v-50)

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z (...) S.A. zostały wystawione przez pracodawcę i są autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. S. B. był zatrudniony w E. od dnia 13 grudnia 1966 roku jako ślusarz, tokarz, ustawiacz i mistrz zmianowy. K. S. był tam zatrudniony od 1967 roku do dnia 2002 roku. Kiedy wnioskodawca przyszedł do pracy zajmował stanowisko kierownika oddziału montażu agregatów. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia.

Należy zwrócić uwagę, że Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego i zaliczył wnioskodawcy do ogólnego stażu pracy także wyłączony w toku postępowania przed ZUS okres od dnia 1 stycznia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku. W ocenie Sądu brak potwierdzenia przebywania na zwolnieniach lekarskich w tym okresie przez pracodawcę nie może stanowić podstawy do odmowy zaliczenia tego okresu. W powyższej sytuacji organ winien był uwzględnić powyższy okres traktując go co najmniej jako okres nieskładkowy. W przypadku wnioskodawcy legitymującego się ponad 20 letnim okresem składkowym i jedynie ponad rocznym okresem nieskładkowym, doliczenie kwestionowanego okresu w całości powinno zostać uwzględnione w poczet stażu ogólnego, gdyż uznane okresy nieskładkowe nie wyczerpują 1/3 okresów składkowych. Doliczenie powyższego okresu 2 lat do okresu bezspornego 23 lat, 10 miesięcy i 18 dni sprawia, że wnioskodawca spełnia przesłankę 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach:

- od 1 czerwca 1976 roku do dnia 27 października 1991 roku – wskazaną w wykazie A, dziale XIV poz. 12 Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z

dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

- od dnia 28 października 1991 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku i od 1 marca 1995 roku do dnia 7 grudnia 1995 roku – wskazaną w wykazie A, dziale III poz. 45 rozporządzenia - Obsługa agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi,

- od dnia 1 lutego 1995 roku do dnia 28 lutego 1995 roku i od dnia 8 grudnia 1995 roku do dnia 31 marca 1997 roku – wskazaną w wykazie A, dziale III poz. 43 Obsługa pieców rafinacyjnych, topielnych, formierni, urządzeń odpylających i odlewniczych (łącznie 20 lat i 10 miesięcy).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił zarówno 25-letni okres składkowy i nieskładkowy jak i 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych. Tym samym spełnia on wymagane przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić S. A. prawo do emerytury od dnia(...) roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.